

გასაკრაველი არ არის, — არც რიგი ან ვანოთა, არც ქუჩის სიწმინდე წინეთა არ არსებობს. სამაზრო-ბალოის მიმკრებიანად ზომ არ ეთრეთი, თუცა ვაჭრებს ნათლულდაც არიგებენ არ სწამობენ და ქალების გამოკლბისადვე დწსებებს მახან-ახან აზიანებენ მისდგენ. ყველა ამ მათეთრად, რადან კარგად გვიხედოთ, რომ ჩვენი თეთრ-მართლადი და შიგ ქალების შუადგომაც ვერ ვაგწესდებოდნენ. ბოლო დღეს ჩვენი, ნათლულდების ყოფა-ცხოვრება ძალიან გასკდა. — ან უნდა გადავსახლდეთ იქედან, ან წინადაც თუწინადაც დავაგრძობთ, თუ ქალების გარეგანა უნდა დავაგრძობთ გავაგრძობთ. ჩვენ ბერის არ ეთიხოვო, გვსურს მხოლოდ, რომ ქალქმა ეს და მიანც კოტა წინადაც შევინახოთ ჩვენი ერთადერთი და უნაყოფო ქატი, რომელიც მთელს ნათლულდზე ვიცის, საქმე იმაშია, რომ ძნელად, რაც ქალქში დარგაობის პოლიტიკაშია, რომელიც ბინა ნათლულში აქვს, დღემს სახეობს და ითხოვს ამ ქალქში ათასობით ცხოვნებს გამოატარებენ ხოლმე და ცხენის განავალიდან კარს იღებენ უწინ ნათლულშია, რომ ვერ წარმოადგინო; გარდა ამისა მთელს დღემს განამყოფიანი ისეთი მდებრივ დგას, რომ სწრაფად გიპრინდებო.

••• ამ რამოდენიმე წლის წინად ქალქის ისეთი მართლადობა ყველათვისთვის დაეკრებოდა წესად. შემოდი, რომ ვაჯიხს და ნავების ურბანს უთუთოდ სახურავი ჰქონოდა. ესე წესი დღეს მართლა ქალქის ურბანისთვის არის დაცული, ბოლო ნავების ურბანს ჩვენს ქუჩებში დაუბრავს ახარებენ და აგრეთ ნაიპივით სახე მტკნარს უხვად მაგრამ ქალქის მკვიდრთა ასე გენსახეთ, თეთრ ქალქის ურბანსაც რომელიც ქალქის ქუჩების ნადავი ვაჭრებს, იმთავით არა აქვს ისე სახურავები, ვინაობა, რომ ქალქის გამაბრუნებელია უნდა დაიცავს თეთრ მართლადობისაგან შემოღებულს, სავადლებული წესი.

••• ჩვენ შემოვიდეთ ახლად გამოცემული მშენებრივ მხატვრობა, რომელსაც ვწოდებთ „საქართველოს დედგა“. მხატვრობა ესე არის შედგენილი და გამოცემული ცნობილი საბინისაგან. აქ არის დახატული წინადაც ნინოს ცხოვრებად სივრცით სივრცელი და ამ სივრცით-გველს არტიკულ გარე წესი. — და მოწამინა საქართველოსი. მხატვრობა, — მე მოგახსენებთ მეორე გამოცემულად, — იმდენად ცხოვრებად, მწვერვალად, სუბიმი და ნათლული არის შედგარი და გამოცემული, რომ ძალიან უნებურად იპყრობს თავის

თეთრ უფირი გამოვლენად მთელს ხალხის, რომელიც შეხედონ ამის გამოვლენის სხვა-დასხვა მიზნებში. ამასთან ყველა აქ დახატული ბინები ისე რეკონსტრუირებულია, რომ დიდად და დიდად განარჩევიან იმ მხატვრობებისაგან, რომელიც ახრე უხვად აჩიან მოწმენილი ჩვენს ქუჩებშია.

საწუხარია, რომ აქედის ეს მხატვრობა არ ამწვევს უფლის ქართველების თავის, და უფრო საწუხარია ის არის, რომ ჩვენმა მწუხარობამ არ მოიკაზმა იმს უსწარლად.

პოლიტიკის პიტიონი

გუშინ, დღისთ, 11 საათზე, გინორის ქუჩაზე, თამაზის სახლი, გუშინის კოლის აფეთქება ვაქნის ახლად ურბანის სახლისადეგანად შედგენის შემდეგ ჩვენს ვრცელად დატარებულ, მოიპარა ერთი ფაქტი და ქალქის სახელს და ისე გავიდა. ესეში პირს თვლი მოიპარა უნებურად სივრცითი პირის, მკვიდრის, ცის ქალს ახლად რად აფეთქება, ფაქტის პირდაპირ და ქუჩის დახატვებზე.

30 იტორიანს, დამს 12 საათზე, გვიღის კოლი მართლად, რომელიც სკოტონის არქიტექტურის კუჩაზე, არაღა-შეფლის სახლი, თვის მხარს წყებუნა, ახლა სამართლებელი და ყველს ამბობს ლაზიან, ზივად პოლიტიკის და კოლი სასურველად წივადეს, მთელს სუბუტე აღიზნა და საწერისაღია არ მიღეს. გამოვიდა წესიანად.

ტელისის საგნებისათვის მშარბილის ბინებიდან დაღმწერა იქნა სახურავებზე, თამაზის თავის-და-თვის, თინ-ლისს პოლიტიკის 1 ნაწილს ბიჭულის თანაშენი თა. წყლეთი.

სასამართლოს პიტიონი.

ცოლას მოკლა.

ამ რამდენიმე წლის წინათ თბილისის მეურნეობაში ნიკო ქალაქის იკობა შეიჭრა ბრძანა ქრულიების ქალი, ოღონა ქალაქისთვის ვაჭრობა ვერ მიიღოდა კარგად, მიკობა საქმე და გადასხლდა თავის სიღვიფარის სახლიში. აქ რამდენიმე ხანს მშვილობაშიან ცხოვრებდნენ... უწყობიან ძალიან ერთმანერთი ცოლ-ქმარს... მაგრამ... მაგრამ სიღვიფარის წყალბაშიან მალე აცდეს სახლის შუთი და ჩაბუ... საწყალი ქალაქივით ისე მოიპოვებ, რომ გარდასწავტა თავის მოკლა, დასწერა წყარო, რომელიც კიბოვითაც ცოლ-შვილს და ამომად: თავის მოკლეთ თუ გადავიწვი ამ გჯიჯივრებს, თორემ არა მშვიდობარობა, ამ წყლის 2 მარს-2 მარგალიტივით შევიდა რესტორანში უწოდო ცოტა შეარბო მწუხურაი, რომ უწინადაც შეეს-

კრულიანმა თავისი განზრახვა. საღამოს ბუის სათაზე ის დაბრუნდა სახლში და ასტეხა ყვირილი და დაეკრებინა... უწოდო სიღვიფარის კუჩარი ამოეყარა და გვეშურა იმის თანახმად. სიღვიფარ, მიგადა, რაც ამბავი იყო და ჩაიკეტა კარები. — არ გავულო ბუის წყს და სახლიდან გამომიდა ვულ-შარავი ყვირილი... და თან სახლის კარებიდან გამომართი ოღონა მიიღათ სისხლით გათვარილი და საწინათის კიბოთი დაეკრება ქუჩაზე... უკან მოხლეს ქმარი, ესეც სისხლიანებულ... რომ დანიხა თავისი კოლი და ცეცხლად დაკნია თითონა, დაწყო წყარო და, თმის გლეჯა, ქუჩებზე თავის ღიბად და კოლის კახაზე კიკინა... აღმოჩნდა, რომ ქალაქისთვის იმდენად მორბოდ და დგინო და გამაზრდელიყო, რომ აიჯივრებდა თავის კოლისათვის სახელად მარტო თავის თავისათვის ესროლა დამხარ, მაგრამ სასიკვდილოდ არ დატარებულ. სინამ დაქარი ოღონს მიიკვიდნენ მიხილვის საგადამოვლო, გახუდ გადარცხლა. მკველი ქმარი დაატარეს სახეს და თბილისის ოღონს სამართალით გაიჩინეს იმის საქმე 27 ამ დღეს. სასამართლომ გარდაუწყვეტა ქალაქისთვის ღირსების ნაზობად და და ორის წელით და 4 თეთი პატიმარობა რატომ ვაგზავნა.

თბარის პიტიონი

სტირისტივლი დასოგნებო.

გუშინ რუსულ სკისის მოყვარულს წარმოადგინეს ფილოტიკის ზინაურს თეატრში შექმნილის კომედია: „ტვივლ-უნაბლოდ დავიღობა“. მოთავსი კვიანბ ხულოდგებით დაწერილს კომედისმა სტუფის იმაში და გეჟილი ორივე პასიი ენისა, ოხენ-გენი, ლამაზი, შეხედნიან ერთმანერთს და უშენენ ერთი მეორის ოხენ-ჯილით ასევე პასრ სიტუაციას დასკონიან ერთი მეორეს ოხე თანასწორისა, რომ გაიყვრიდეს არ შეულოან სიკვას, რომელი მთავანი უფრო ოხენჯილი ან უკვირია. ბოლოს საქმე იქამდის მივი, რომ შეუკვერებათ ერთმანერთი და იყვიან ბედნიერად ცხოვრებს. რა საკვავილია, რომ გორაკსა ნაწარმოები ღიღადებს წყალბაშიან, ამ პიესაშივლად მგერიზობი მარგალიტივით ბრწყინდელს, მაგრამ ვაჭრის სატარავი ნებას არ გვამბობს, რომ უწოდებო მოციხისნათა. ამ ორ უნაშავის რომ ღიღათ თამაზობდნენ ქანი შაკვირისა და 2. მაკაროვი. ორივე თითვის ნამდვილი არტისტები იყვნენ. ისე მოხდებოდა თამაზობდენ — განსაკუთრებით 2. მაკაროვი. დანარჩენი რომლები სუსტად შესრულენ... ჩვენ

გავიყვარდა, რომ ზოგერთი მოკვარებებს ბოლები არ. ცოლიდან — და მხარედ უნებურად ინდურებლ სკენაზე; ნამდვილ ატორის გაუჭირდებია საქმე როლის უკლდინარობით და მოყვარე, რადა დახარავი უნდა, სულ დამნავე.

კიბისის ზინის ამბავი.

26 ოქტომბერს, საღამოს ცხრა საათზე, ძველის სადგურიდან საღალე ვაჭარს მესერს ქმარი არტინოვი. მეორე დღეს დილით კაპანი მკავრის მემპრინენ აქნობა სადკურის უფროსს, რომ ვაჭარ, ძველიდან ერთი ვერის სიზარებელად დგის ახლო კაცი წყის თავიანი ვასილიანებოდა. მაშინვე წვიდნენ ვინცამი და გუს უფროსი, და ვაჭარული კაცი აღმოჩნდა მესერს კაპანი არტინოვი; არტინოვი გრძობა და კარგული ჰქონდა, თავი მთავრ და მწვეული და მკლავი მომცეული. ექიმმა ბატ. ვენკლესკიმ და მკვერული თბილისის არტინის გუს საგადამოვლოში გაგზავნა.

მარამბის და იგარადარბის სასურველი დამოღო.

19 ნოემბერს ტფილისის საგებრილი მშარბილობის განვლარბაზი დანიშნულს ვაჭარი ვაჭრობა. ვაჭარბაზი უნდა აშენოს 1897 წელს ტფილისის საგებრილი ქვისნის (ყვირის) თაუ შესავარს) სურსათი — 5,218 მან. 87/100; გავაყვას, ტრანს-სიგელი და სავაჭარი, 1,551 მან. და შუა — 945 მან-ნათისა.

მარამბისის შეტობა მარამბისის ტფილისის საგებრილი მშარბილობის განვლარბაზი უფალად, კვირა-უკუჩარა, დღისთა და სათადავან წარსაღვას 2 საათადგ.

განცხალუბანი

დაიბეჭდა და ისეოდება ქართულ წიგნის მაღაზრებში ი. იმედავილის რბ ი. ს. პეტლისის გამოცემით.

№ 1
ლესაპეი და პეკაიეი
ი. კვარციასისა.

ფესი 25 კ.

№ 2
ნამხარა. ალგენდა შ. მელიქოვლისა.

ფესი 2 კ.

წიგნების უნაშავრისი საწყობა: გიორგიების ქუჩა, არჯვანიძის სახლიში. № 14, ახლ. პეტლისის რ. იმედავილის წიგნის მაღაზრში.